

ב. קטורת של שחר היתה קריבה בין זריקת דם התמיד להקרבת אבריו. לאבא שאול – לאחר הטבת כל הגרות, ולחכמים – קודם הטבת שתי גרות, כאמור לעיל.
של בין הערבים היתה קריבה בין אברים למנחת נסכים (כמנחת הבקר וכנסכו תעשה – מה מנחת הבוקר קטורת קודמת לנסכים, אף מנחת הערב קטורת קודמת להן. ולא הוקשה אלא מנחת הערב אבל אברי הערב אינם כאברי הבוקר, אלא קודמים לקטורת).
נתאחרו עד שאין שהות ביום להקטיר קטורת וגם אברי התמיד – יקטירו קטורת ביום ואחר כך האברים שהרי כשר להקריבם בלילה (עפ"י תוס' ישנים).
ובספר אבני נזר (או"ח כג, א) כתב שחיוב גמור להקטיר האברים ביום, ככתוב תעשה... בין הערבים, אלא שאם עבר ולא הקטיר – מקטירים בלילה (וע"ע במאירי מגילה כ: שעיקר מצות הקטרת האימורים ביום).

נז. כיצד היו מחממים ביום הכפורים את מי הטבילה לכהן גדול שהיה זקוק לכך?

שנינו במשנתנו (לא): אם היה זקן או אסטניס מחמים לו חמין ומערם לתוך הצונן כדי שתפוג צינתם. ובברייתא אמר רבי יהודה: עששיות של ברזל היו מחממים מערב יוהכ"פ ומטילים לתוך הצונן כדי שתפוג צינתם. [רב ביבי העמיד באופן שהעששיות אינם מצטרפות על ידי הכנסתם למים, ואילו אביי התיר אף בשהגיעו לכדי צירוף, כי אף לרבי יהודה שדבר שאינו מתכוין אסור – כאן מותר מפני שצירוף (עששיות. עתוס) דרבנן וכשאינו מתכוין לא גזרו (כן פרש"י). והתוס' מפרשים שלא אסר רבי יהודה דבר שאינו מתכוין בשבת אלא מדרבנן וכאן לא אסרו כי אין שבות במקדש].
א. הלכה כאביי (לקוטי הלכות).
ב. יש מי שכתב שבטבילה ראשונה שהיתה בחול, לא התירו לחמם את המים (פרי חדש, מובא בחדושי רעק"א). וכבר העירו שבתוס' (בסנהדרין יח) מוכח שגם בטבילה ראשונה מותר.

דף לה

נח. א. אלו בגדי לבן היה לובש הכהן הגדול בעבודת היום ובהוצאת כף ומחתה?

ב. האם רשאי הכהן לעבוד בבגדים פרטיים?

א. בגדי לבן של כהן גדול עשויים מפשתן (בד) משובחים. (התוס' כתבו שלמדים מיתור 'בד' שהם משובחים משל שאר ימות השנה). בשחר היה לובש פלוסין של שנים-עשר מנה – לרבי מאיר, ולחכמים – של שמונה-עשר מנה. ובערב, בהוצאת כף ומחתה, היה לובש פחותים מהם (לכך נאמר ארבע פעמים בד בעבודת השחר); הנדויין של שמונה מאות זוז (– שמונה מנים. עתוס) לרבי מאיר, ולחכמים שנים-עשר מנה. ואם גרע מאלו ולהוסיף על אלו – הרשות בידו, ונוטל מן ההקדש שלשים מנה (לחכמים. ולרבי מאיר: עשרים) בסך הכל.

[אם רצה להוסיף משלו – מוסיף. ורבי ישמעאל בן פאבי שעשתה לו אמו כתונת של מאה מנה].

א. גם כשמוסיף משלו על בגדי ערב, צריך שבגדי שחרית יהיו יפים יותר (עפ"י חזון איש קכו, כד. וכן נקט לעיקר בובח תודה).

ב. הרמב"ם לא כתב שבגדי שחר טובים יותר משל ערב רק כתב שהיו לו שתי כותנות שונות, לשחר ולערב (וכבר עמד על דבריו במשנה למלך כלי המקדש ח, ג).

- ב. אמר רב הונא / שמואל בר יהודה: אחר שכלתה עבודת ציבור, כהן שעשתה לו אמו כתונת, לובשה ועובד בה עבודת יחיד ובלבד שימסרנה לציבור, ואין חוששים שמא לא ימסרנה יפה יפה.
- א. רש"י פירש 'עבודת יחיד' – הוצאת כף ומחתה. והביא פירוש נוסף: מקרא פרשה. והקשה הלא שנו להלן שקורא באצטלית שלו ולא אמרו למוסרה לציבור.
- ב. הרמב"ם (כלי המקדש ה, יז) סתם ולא חילק בין עבודת ציבור לעבודת יחיד. וכתב המשנה-למלך שנראה שפסק [כסוגיות אחרות] שמסירה לציבור מועילה גם בעבודות ציבור. ויש מפרשים שבעצם אין חילוק בין עבודת ציבור ליחיד אלא שאין לעשות כן בעבודת ציבור משום שהציבור מקפיד בדבר (עפ"י לקוטי הלכות).
- ג. כאשר עיקר הבגד בא משל ציבור והכהן מוסיף משלו, יש אומרים שצריך שימסור לציבור את התוספת (עפ"י פירוש המשנה לרמב"ם ורע"ב), ויש חוככים בדבר (ע' שעה"מ שקלים ד, ו; חזו"א קכו, כד).

דפים לה – לו

נט. מה עושה הכהן הגדול לאחר טבילה שניה?

לאחר שטבל בשנית ולבש בגדי לבן וקידש ידיו ורגליו, בא לו הכהן אצל פרו והתודה עליו את כל עוונותיו ועוונות אנשי ביתו. אחר כך מגריל על שני השעירים, מתודה שוב על פרו עליו ועל ביתו ועל כל אחיו הכהנים, וכמו שיפורט להלן בעז"ה.

יש מהראשונים שנוקטים שלדעת רבי שמעון (בשבועות יד.) גם בוידוי ראשון מזכיר את אחיו הכהנים (עפ"י רשב"א וריטב"א א' סם). והתוס' כתבו שאפילו לר"ש הסובר ששני הוידוים מכפרים על הכהנים, לא היה מזכיר בפירוש את הכהנים אלא בשני [אבל בדעתו היה כוללם גם בראשון. ריטב"א].

דף לו

- ס. א. היכן נחשב צפון העזרה לענין שחיטת קדשי קדשים?
 ב. היכן היה מתודה הכהן על פרו?
 ג. מהו נוסח הוידוי של הכהן ביום הכפורים?
 ד. המקריב חטאת אשם ועולה – כיצד מתודה?

א. 'צפון' לענין שחיטת קדשי קדשים; לדברי רבי יוסי ברבי יהודה – מקיר צפוני של מזבח ועד כותל העזרה – כנגד המזבח (רק שם הוא ירך המזבח).

רבי אלעזר ברבי שמעון מוסיף: אף החלק הצפוני שבין האולם ולמזבח (– מערבה למזבח), הגם שאינו כנגד קיר צפוני של המזבח [ולדעת האומר כל המזבח בדרום העזרה, בין האולם ולמזבח ממש אינו צפון אלא מצפון לבין-האולם-ולמזבח. עפ"י גמרא לו].

רבי מוסיף אף מקום דריסת רגלי הכהנים ורגלי ישראל (– מזרחה מכנגד המזבח) של חלק צפוני הכל מודים שלפנים מבית החליפות פסול, כלומר מצפון לאולם וממערבו (לפי שאינו רואה את המזבח משם. רש"י).

[סתם משנתנו המכשרת שחיטת הפר בין האולם ולמזבח, דלא כרבי יוסי ברבי יהודה].